

„Мързеливата мома“

По мотиви на бълг. нар. приказка „Който не работи, не трябва да яде“

I ВОДЕЩ Расла в село мома – хубавица. Колкото по-растяла, по-хубава ставала. Всички ѝ се възхищавали и не минавало ден, без да я питат:

ЦЕЦКО: Мари, момиче мъничко,
що си ми толкоз хубаво,
от небе ли си паднало,
или от земя никнало?

ЛОРА : Не съм от небе паднало,
Ни съм от земя никнало –
и мен е майка родила,
с прясно ме мляко поила,
с бистра ме вода къпала
под звезди люлка вързала,
силни са ветри духали,
та ме във люлка люлели.

I ВОДЕЩ Кога дойде ден за хорото, момата се накипряла, та чак слънцето засенчвала. Първа се на хорото хващала и чудна песен запявала, па след нея и другите :

I КЛАС: „РИПНИ КАЛИНКЕ“

I ВОДЕЩ Дошло време да я женят. Надпреварвали се момците да я искат. Един ѝ водата напивал, друг ѝ песни под прозореца пеел, а най-личния момък все до нея на хорото се хващал. Един ден момата решила кого да избере:

МИКАЕЛА: „РЕЧЕ МАМА ДА МЕ ЖЕНИ“

I ВОДЕЩ Зарадвал се момъкът, грабнал момата, та право вкъщи да я представи на майка си и баща си. А те я гледат – красива като картинка, и почнали да я разпитват:

ВСИЧКИ: „КАРАМФИЛКЕ, МОМЕ“

II ВОДЕЩ Позачудили се старците на отговорите, но решили, че момичето е срамежливо – не може такава хубавица нищо да не прави вкъщи. Но ден след ден седяла момата по цял ден пред огледалото и работа не похващала. Зачудили се свекърът и свекървата какво да правят, та да я накарат поне къщата да помете.

БАБАТА/Симона/: Слушай дядо! Утре по обед, като се излюпи снахата, аз ще грабна метлата и ще почна да мета. Ти ще ми я дърпаш от ръцете, все едно ти искаш да метеш, и ще се скараме. Пък дано снахата се усети най-сетне, че това е нейна работа.

II ВОДЕЩ Тъй и направили. Ей го слънцето изгряла високо, високо и снахата пристигала – наконтена като за празник. Седнала на масата да похапне от вкусната закуска , приготвена от свекървата. Бабата грабнала метлата почнала да мете. Дядото я дърпнал и викнал:

ДЯДОТО/Слави/: Дай на мене, бабо. Ти достатъчно шета тая сутрин – животните нахрани, хляба опече , дрехите опра, вода донесе. Дай аз да ти помогна и да измета къщата.

БАБАТА: Туй не е твоя работа. Метенето е женска грижа. Аз ще измета.

II ВОДЕЩ Гледала ги снахата отстриани, клатела учудено глава, па скръстила ръце и викнала:

СНАХАТА: Ей, че неразбрани старци. За какво се карате? Днес единият ще измете, утре другият.

II ВОДЕЩ Вечерта седнали край софрата. Свекърът разчупил погачата и раздал на цялото семейство . Само на снахата не дал. Легнала си тя , ама гладен спи ли се? На сутринта скочила рано-рано, омесила хляба , донесла от кладенеца вода, грабнала метлата и когато всички се събудили, къщата блестяла от чистота и приятно ухаело на топъл хляб. Свекърът извадил пунгията си и подал на снахата една жълтица:

ДЯДОТО: Ето, снахо, вземи тази пара. Всеки труд си има цена, ти днес си заслужи жълтицата. А който не работи, не трябва да яде!

II ВОДЕЩ От този ден нататък момата не давала на свекърва си домашна работа да свърши – всичко самата тя правела. А в съботите хората от селото я чували да пее на реката:

IV КЛАС: „МОРЕ, МИТРА ПЕЕ“